

REMUS GEORGESCU

Compozitorului și dirijorului Remus Georgescu i-a fost decernat, luni, 30.10.2017, titlul de *Doctor Honoris Causa* al Universității de Vest Timișoara (UVT), la vârsta de 85 de ani, fiind primul muzician român care primește această distincție din partea respectivei instituții academice.

Laudatio

Personalitate emblematică a artei contemporane românești, Remus Georgescu și-a dedicat întreaga existență slujirii frumosului sonor. În peste jumătate de secol de activitate prodigioasă, domnia sa a excelat deopotrivă în sfera creației, precum și în cea a interpretării. Talentul și dragostea pentru cele două discipline l-au determinat să

urmeze studiile de specialitate la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București. S-a perfecționat ulterior, în calitate de șef de orchestră în S.U.A.

Pe palierul componistic maestrul s-a impus ca autor al unor apreciate piese vocal-simfonice, simfonice sau camerale, opera sa cuprinzând aproape toate genurile și speciile aparținătoare sonorului. A cultivat un stil personal, autentic prin expresivitate, prin dramaturgie, reușind o sinteză echilibrată între elementele specifice avangardei și cele ale modernității neoclasiche. Muzica sa degajă profunzime, o robustețe consubstanțială, generată de sugestii și influențe arhaice de proveniență folclorică ce

percută și înveșmăntează discursul fonic. Din șiragul producțiilor semnate de Remus Georgescu menționăm selectiv: *Concertul pentru orchestră de coarde*, oratoriile „*Cântare străbunilor*”, „*De profundis*” și „*Ecouri*”, concertul pentru flaut și orchestră de coarde „*Exorcism*”, opusuri distinse cu importante premii naționale: Premiul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, Premiul de compoziție „George Enescu” al Academiei Române. De asemenea, în anul 2011 a fost recompensat de către Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România cu „Marele Premiu pentru întreaga activitate artistică”. Corelativ demersului demiurgic, muzicianul a participat cu pricepere și implicare la viața breslei, fiind ales în repetate rânduri în calitate de coordonator al filialei timișorene a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, precum și în funcția de membru în Consiliul de Conducere al instituției.

Binecunoscutul dirijor și director al Filarmonicii „Banatul” din Timișoara - în cadrul căreia a activat de mai bine de 40 de ani - a condus și importante ansambluri orchestrale din țară și de peste hotare, a întreprins turnee de succes în țări din Europa și din spațiul extra-european. În context, subliniez aplecarea sa pentru muzica nouă, harul cu care a tălmăcit lucrări de referință aparținătoare repertoriului românesc clasic și contemporan.

Personalitatea omagiată a devoalat preocupări constante și serioase în domeniile pedagogic și muzicologic, ultimul concretizat prin tipărirea unor volume, articole, interviuri și cronici publicate la edituri importante, sau în paginile unor reviste de specialitate (*Muzica*, *Actualitatea Muzicală*, *Tribuna*, *Orizont* etc.).

Cu distincție și autoritate profesională, domnia sa și-a impus vocea atât de particulară în arealul nostru cultural, influențând de o manieră extrem de pozitivă și constructivă nu numai viața muzicală a orașului de pe malurile Begăi, ci și a întregii României. „Semnul sigur al unui spirit demn și înalt se manifestă atunci când recunoașterea altora, când respectul obținut te fac mai bun” (F. Bacon). Este - cu siguranță - un crez împărtășit și confirmat prin fapte de venerabilul nostru coleg.

În considerarea contribuției sale exemplare la dezvoltarea artei sonore autohtone, în numele Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, dar și în nume personal îmi revine onoarea și bucuria de a-l recomanda pe Maestrul Remus Georgescu pentru conferirea înaltului titlu de Doctor Honoris Causa al Universității de Vest din Timișoara.

Adrian IORGULESCU

Clipuri interogative

În fine, de această dată, eu sunt cel care nu-mi dau pace. De plictisit, nu mă mai plictisesc. De auzit cealaltă voce lăuntrică, n-o mai aud. De vorbit degeaba sub imperative cotidiene, nu mai vorbesc. Nici măcar nu mai uit. Îmi amintesc tot felul de lucruri, de adineaori, de odinioară, ba și din vremuri ce stau să vină. Și totuși, neliniștitor, ceva îmi lipsește. Nu e acea Voce pe care m-am tot căznit s-o surdinez. Și nici lumea din jur, din care-mi extrag funciar divertismentul. Mă simt tapat, acoperit, cartelat. Am tot felul de afirmații, demonstrații, gesticulații verbale, rime și, mai ales, răspunsuri. Da, asta e! Îmi dau seama că am doar răspunsuri. Imediat, demult nemaicăutate, nemaiafate la capăt de drum, nemaitrudite. O gramadă de răspunsuri nerezonând prin coerență dintr-o întrebare pe care s-o fi pus, s-o fi adresat, să mi-o fi pus. De fapt, ceea ce-mi lipsește este tocmai acest incipit-resort care să mă autentifice în forul lăuntric: *întrebarea*. Mi-o adresez abia acum, în târziul ultimei clipuri: Dragi răspunsuri - utile, necesare, elocvente și pertinente -, de ce, atât de nepoliticos și inond, îmi tot sunteți aici-acum, oricând și pretutindeni la dispoziție, fără să vă fi chemat vreodată cu cea mai minimă întrebare? De ce mă aglomerați în anonimatul absenței de mine-însumi, inhibându-mi apriori întrebarea ce tocmai o pun, secvențial: de ce nu-mi mai sunt, de ce-mi sunteți, de ce nu mai știu să pot să întreb cu rost, măcar atât cât să nu mai fie nevoie să (vă) aflu, aflându-mă însă cu adevărat pe câtă vreme întreb, întrebându-mă: *cum de-am ajuns să-mi lipsesc din ceea ce consum atât de motivat? Cum de pot fi eu singur mie, în-sine, și fără de (posibilul tu ca) mine-în-suți, cu-sine?*

(G. B.)